

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/42/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1421200691
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Huszár
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2026:1421200691.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Huszára a členiek senátu JUDr. Magdalény Florekovej a JUDr. Zuzany Poslušovej, v právnej veci žalobcov: 1./ B.. A. N., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom N. XXXX, R., 2./ A.. N. N., D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom N. XXXX, R., obaja v zastúpení advokátska kancelária JAVORČEK & PARTNERS s.r.o., Martinengova 36, Bratislava, IČO: 51 972 905 proti žalovaným: 1./ B.. G. R., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Ľ. W. XX, R., 2./ C.. G.. K. R., D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F.L. O. X/XXXX, R., obaja v zastúpení Advokátska kancelária ANDRAŠOVIČ & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Lermontovova 14, Bratislava, IČO: 36 860 018 o žalobe na plnenie a návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, na odvolanie žalobcov 1./, 2./ proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV sp. zn. 10C/12/2021- 329 zo dňa 19. novembra 2024, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
Žalovaní 1./,2./ majú voči žalobcom 1./,2./ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom v celom rozsahu zamietol žalobu ktorou sa žalobcovia domáhali uložiť žalovaným povinnosť: I. umožniť žalobcom výkon práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, a to práva prechodu a prejazdu cez pozemok registra C KN parc. č. XXXX/X, druh pozemku zastavané plochy a nádvoria vo výmere 113 m², nachádzajúci sa v k. ú. N. (ďalej v texte aj „Pozemok“); II. zdržať sa konania, ktorým by žalobcom akokoľvek bránili v prechode a prejazde cez pozemok; III. strieť primeranú stavenú úpravu pozemku, ktorá zabezpečí pre žalobcu bezpečný prechod a prejazd k Pozemku. Zároveň rozhodol, že priznáva žalovaným voči žalobcom nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.1. Vo svojom rozhodnutí uviedol, ktoré dôkazy vo veci vykonal (odsek 4. napadnutého rozsudku), ktoré nevykonal a za akých dôvodov (odsek 5. napadnutého rozsudku). S poukazom na vykonané dokazovanie zistil, že žalobcovia sú bezpodieloví spoluvlastníci nehnuteľností - pozemkov C KN parc. č. XXXX, XXXX, XXXX a stavby so súp. č. XXXX postavenej na pozemku C KN parc. č. XXXX, ktoré sú evidované na liste vlastníctva č. XXXX a taktiež sú aj bezpodielovými spoluvlastníkmi pozemku C KN XXXX/X, ktorý je evidovaný na liste vlastníctva č. XXXX, v katastrálnom území N.. Žalovaní sú bezpodieloví spoluvlastníci pozemku C KN parc. č. XXXX/X, ktorý je evidovaný na liste vlastníctva č. XXXX, v katastrálnom území N., na ktorom je evidovaná ťarcha - vecné bremeno spočívajúce v práve „vstupu a prechodu cez pozemok registra C KN parc. č. XXXX/X v rozsahu vyznačenom v geometrickom pláne č. XXX/XXXX, č. over. XXXX/XX v prospech vlastníka pozemku registra C KN parc. č. XXXX/X podľa H.-XXXXX/XX zo dňa 08.11.2013“. Uvedené vecné bremeno bolo dohodnuté medzi žalobcami ako oprávnenými z vecného bremena a Slovenským pozemkovým fondom (SPF), ktorý bol v predmetnom čase správcom pozemku XXXX/X. Rovnako z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že predzmluvná komunikácia, ako aj následná komunikácia, ktorá prebehla medzi žalobcami a SPF po uzatvorení zmluvy o zriadení vecného bremena bola do značnej miery nejasná v tom, že sa v nej zmluvné

strany opakovane vyjadrovali, že obsahom uzatvoreného vecného bremena je aj prejazd cez predmetný pozemok. Po tom, čo žalovaní nadobudli do svojho bezpodielového spoluvlastníctva Pozemok, začali vznikať spory o výklad rozsahu a spôsobu realizácie uvedeného vecného bremena.

1.2. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 151n ods. 1,2 § 151o ods. 1 Občianskeho zákonníka, keď vo všeobecnosti je možné vecné bremeno ako vecné právo k cudzej veci charakterizovať aj ako súbor právnych noriem, ktoré vecnoprávne obmedzuje vlastnícke právo k veci v prospech iného subjektu. Obmedzenie vlastníka spočíva v tom, že tento je povinný niečo strpieť (pati), niečoho sa zdržať (non facere, omittere) alebo niečo konať (facere). Vecné bremená v tomto ponímaní možno charakterizovať ako vzťah, resp. súhrn vzťahov umožňujúcich (za účelom lepšieho využitia veci alebo plnšieho uspokojenia individuálnych potrieb) fyzickej či právnickej osoby určité opakujúce sa alebo trvajúce možnosti realizácie úžitkovej hodnoty cudzej veci, pričom na druhej strane (z pohľadu druhého účastníka vzťahu) opakovane alebo trvale obmedzujú možnosti realizácie úžitkovej hodnoty vlastnej veci.

1.3. Kým právo vstupu a prechodu cez predmetný pozemok vznikol žalobcom na základe Zmluvy o zriadení vecného bremena a v konaní bol nepochybný, právo prejazdu v prospech žalobcov nemal súd za preukázané, pretože toto právo nebolo súčasťou zmluvy o vecnom bremene. Žalobcovia odôvodnili vznik tohto práva tým, že v procese kontraktácie prišlo k administratívnej chybe, ktorá mala za následok, že namiesto práva prejazdu vzniklo právo vstupu a prechodu. Chybu v kontraktačnom procese sa žalobcovia snažili preukázať jednak geometrickým plánom č. XXX/XXXX a jednak aj predzmluvnou komunikáciou so SPF, z ktorých vyplýva právo prechodu a prejazdu cez sporný Pozemok. Pre vznik vecného bremena však nie je podstatná formulácia uvedená v geometrickom pláne alebo v predzmluvnej dokumentácii. Podstatná je formulácia uvedená v zmluve a následne zapísaná v Katastri nehnuteľnosti. Súd prvej inštancie sa síce stotožnil s tvrdením žalobcov, že zmluva, ako aj návrh na vklad jasne odkazujú na geometrický plán v ktorom je predmetné právo definované, avšak je nevyhnutné poukázať na to, že geometrický plán definuje rozsah (v m², v konkrétnej vymedzenej časti, a pod.), v akom sa má v zmluve dohodnuté právo užívať. Geometrický plán však nemôže definovať, resp. nahrádzať obsah vecného bremena, ktoré je individuálne dohodnuté v zmluve. Žalobcovia teda nepreukázali právo prejazdu plynúce z vecného bremena (hoci to tvrdia v žalobe) a právo prechodu nie je možné vykladať tak extenzívne, že by sa z neho vyvodzovalo aj právo prejazdu. Ak sa jednalo o nedostatok v zmluvnej dokumentácii (či už administratívny alebo iný), tak tento bolo potrebné riešiť okamžite po jeho objavení (v zmysle právnej zásady vigilanti bus iura scripta sunt - práva svedčia bdelym) spolu so Slovenským pozemkovým fondom ako druhým účastníkom zmluvného vzťahu. Uvedený nedostatok nie je možné riešiť dodatočne, po takmer desiatich rokoch po zápise vecného bremena v Katastri nehnuteľnosti a žiadať od nového vlastníka, výkon svojich práv vo väčšom rozsahu, aký vyplýval z Katastra v čase, keď nový vlastník nadobudol predmetný pozemok. Nový vlastník nadobudol tento pozemok v dobrej viere, že tento je zaťažený iba právom vstupu a prechodu. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie považoval argumentáciu týkajúcu sa práva prejazdu žalobcov cez predmetný pozemok za nesprávnu a na tomto základe ich žalobu zamietol.

1.4. Čo sa týka práva prechodu, žalobcovia preukázali, že toto právo existuje a je riadne zriadené v ich prospech. Uvedená skutočnosť nebola v konaní sporná. Nakoľko však uvedené právo existuje, súd o ňom nemôže rozhodnúť duplicitne a ani ho iným spôsobom „potvrdiť“, pretože by tým vydal zmätočné rozhodnutie, ktoré by pre účely praktického života bolo nepoužiteľné. Preto (t.j. z dôvodu, že žalobcovia sa duplicitne domáhali tých práv, ktorými už disponujú) aj v tejto časti súd žalobu zamietol.

1.5. V súvislosti s požiadavkou žalobcov, aby súd uložil žalovaným povinnosť strpieť primeranú stavebnú úpravu pozemku, ktorá zabezpečí pre žalobcov bezpečný prechod k pozemku C KM č. XXXX/X, k.ú. N., súd vychádzal z dvoch hlavných okolností. Prvou bolo, že tým, že neexistuje právo prejazdu cez sporný pozemok, ani prípadné ďalšie úpravy bez výslovného súhlasu vlastníka pozemku by v danom prípade neboli opodstatnené. Druhou okolnosťou je skutočnosť, že stavebná úprava (prístupová komunikácia pozostávajúca z dvoch jazdných pásov spevnených zatrávnovacími betónovými tvárnicami 600/400 x 80 mm, uloženým na 100 mm hrubom zhutnenom štrkovom lôžku, ktoré sú z bokov vymedzené betónovými parkovými obrubníkmi 1000/200 x 50 mm, osadenými v lôžku zo suchého betónu, s dĺžkou jazdných pásov 16,660 m a 19,170 m) už bola zrealizovaná, a bola zrealizovaná riadne, t.j. so súhlasom vtedajšieho vlastníka, po splnení si ohlasovacej povinnosti a v súlade s technickou dokumentáciou. Na základe uvedeného súd vyhodnotil požiadavku žalobcov na ďalšiu stavebnú úpravu ako neopodstatnenú, nakoľko na tomto pozemku už je zrealizovaná stavebná úprava a súčasne vzhľadom na existenciu tejto stavebnej úpravy sa žalobcovia duplicitne domáhali tých práv, ktorými už disponujú a preto aj v tejto časti súd ich žalobu zamietol.

1.6. Obiter dictum súd prvej inštancie považoval za potrebné poukázať aj na to, že tým, že v prospech žalobcov je zriadené vecné bremeno (bližšie špecifikované v bode 7 tohto rozhodnutia) v rozsahu 3 metrov, tak žalovaní ho musia v plnom rozsahu rešpektovať. Preto aj v prípade, že by žalovaní predmetný Pozemok upravili podľa svojich predstáv (tak ako to uviedli vo svojich vyjadreniach), budú musieť akceptovať a rešpektovať právo žalobcov na vstup a prechod po tomto pozemku v celom stanovenom rozsahu, t.j. v rozsahu 3 metrov. Nie je možné súhlasiť s takou interpretáciou výkonu vecného práva, že by bolo postačujúce žalobcom umožniť prechádzať po Pozemku iba vo vymedzenom (menšom) rozsahu, ktorý by sa nachádzal v časti Pozemku, ktorá bola vymedzená v geometrickom pláne (ako to chybne vyplýva z vyjadrenia pána L.). Preto, napríklad aj zaparkované auto, ktoré bude brániť prechodu žalobcov po Pozemku v rozsahu vecného bremena (t.j. v rozsahu 3 metrov), bude zasahovať do práva žalobcov.

1.7. O náhrade trov konania súd rozhodol v zmysle § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého súd o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí a náhradu trov konania prizná strane podľa pomeru jej úspechu vo veci. Súd žalobu v celom rozsahu zamietol, teda pomer úspechu žalovaných k žalobcom predstavuje 100 %, v ktorom rozsahu mu súd priznal nárok na náhradu trov konania. O výške náhrady trov konania rozhodne súdny úradník samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Proti tomuto rozsudku podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobcovia, ktorí žiadali aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie s tým, že im prizná náhradu trov odvolacieho konania. Vo svojom odvolaní poukázali na podstatu sporu, na rozhodnutie Krajského súdu ktorý ako súd odvolací rozhodoval o nariadenom neodkladnom opatrení a nato, že súd v konaní dlhý čas nekonal a potom prekvapivo a nelogicky zamietol návrh na zmenu žaloby. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozsudku venuje obsiahle existencii/neexistencii práva prejazdu cez pozemok a tiež existencii/neexistencii alternatívneho prístupu k nehnuteľnostiam vo vlastníctve žalobcu. Poukázali nato, že dlhý čas nemali o existencii svojho práva prejazdu cez pozemok pochybnosti nakoľko bolo jasne obsiahnuté v geometrickom pláne, ktorý tvoril prílohy dohody, v prospech SPP zaplatil riadne dohodnutú a v znaleckom posudku vyčíslenú odplatu za zriadenie práva prechodu a aj práva prejazdu. S dobovým vlastníkom (SPF) nebol spor ohľadom existencie práva prejazdu cez pozemok, čo je preukázané aj z písomného dôkazu v spise „Vyjadrenie SPF zo dňa 4.11.2013 súhlas s výstavbou cesty“, ktorý bol vyhotovený až po podpísaní dohody medzi žalobcom a SPF, v ktorom sa konštatuje, že „Slovenský pozemkový fond, Regionálny odbor Bratislava, na základe predloženej žiadosti vo veci úpravy pozemku zatrávňovacími tvárnicami na pozemku parc.č. XXXX/X v k.ú. N., Vám oznamuje, že nemá námietky k spevneniu predmetného pozemku na ktorom bola s Vami a SPF uzatvorená zmluva o zriadení vecného bremena práva prechodu a prejazdu.“ Tiež poukázali, že súd v odôvodnení chybne konštatuje, že žalobcovia majú k svojim nehnuteľnostiam prístup po cestnej komunikácii na parc. č. XXXX. Avšak z katastrálnej mapy (súčasť spisu) je zjavné, že parc. č. XXXX nie je v susedstve parciel žalobcov (parc. č. XXXX/X, XXXX, XXXX a XXXX, k.ú.- N.R.). Navyše súd v odôvodnení argumentuje tvrdením žalovaného, že „Tento prístup (po komunikácii vedenej na pozemku parc. č. XXXX a XXXX) si mohli žalobcovia odkúpiť za sumu 1 000 €, pričom táto možnosť kúpy platí aj dodnes.“, ktoré však nikdy nebolo podložené žiadnym dôkazom a nie je to pravda.

2.1. Žalobcovia namietali, že súd prvej inštancie bezdôvodne a arbitrárne nepripustil počas konania navrhovanú alternatívnu zmenu žaloby, ktorou žalobcovia reagovali na Krajským súdom vyslovený názor, že nemajú platne zmluvne dohodnuté právo prejazdu cez sporný pozemok, a týmto nesprávnym procesným postupom im znemožnil uskutočňovať ich procesné práva a predkladať dôkazy v takej miere, že došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý a časovo efektívny súdny proces a súdnu ochranu. V tejto súvislosti súd prvej inštancie nepripustil zmenu žaloby zo dňa 12.1.2022 a následne nevykonal nimi navrhnuté dôkazy - najmä nevykonal obhliadku na mieste, potrebnú na zistenie rozhodujúcich skutočností, konkrétne na zistenie skutočnosti, že alternatívny prístup k nehnuteľnosti žalobcu právne neexistuje. Súd odôvodnil nepripustenie zmeny žaloby neehospodárnosťou avšak tento argument neobstojí, nakoľko prvé pojednávanie vo veci sa uskutočnilo 28.2.2023, zmena žalobnej žiadosti (petitu) bola podaná na súd už 12.1.2022, všetky potrebné dôkazy a vyjadrenia boli už v spise, jednalo sa o identických účastníkov a zmena žaloby reflektovala názor krajského súdu, ktorý rozhodoval v druhom stupni o návrhu žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia. Nepripustenie zmeny žaloby, napriek jej včasnosti a dostatočnému odôvodneniu, porušilo právo žalobcov na spravodlivý proces podľa čl. 46 Ústavy SR a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2.2. Žalobcovia citovali ustanovenia § 127 ods. 1 Občianskeho zákonníka a mali zato, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. V konaní riadne preukázali vecné bremeno - právo vstupu a prechodu cez pozemok registra C KN parc. č. XXXX/X

v rozsahu vyznačenom v geometrickom pláne č. XXX/XXXX, č. over. XXXX/XX v prospech vlastníka pozemku registra C KN parc. č. XXXX/X podľa H.-XXXX/XX zo dňa 8.11.2013 zapísané na LV č. XXXX. Sporné právo prejazdu považoval súd z ich strany za nepreukázané, čomu sa aj extenzívne venoval v odôvodnení rozsudku. Oni v konaní riadne preukázali, že žalovaný ako nový vlastníak pozemku - C KN parc. č. XXXX/X, opakovane nerešpektuje práva plynúce z vecného bremena zriadeného v prospech žalobcov a to nielen právo prejazdu ale aj právo vstupu a prechodu cez pozemok v šírke 3 metre, tak ako to vyplýva z geometrického plánu. Súd mal dôkazmi za preukázané, že žalobcovo právo vstupu a prechodu v šírke 3 metre na predmetný pozemok nie je sporné a existuje. Napriek tomuto faktu a vykonaným dôkazom nezaviazal žalovaného, ktorý tieto práva žalobcu objektívne trvalo a opakovane porušuje a popiera, na ich rešpektovanie. Súd ignoroval a v odôvodnení rozsudku sa nijako nevysporiadal s dôkazmi, ktoré potvrdzovali opakované znemožnenie výkonu práva vstupu a prechodu žalobcu cez pozemok v šírke 3 metre obsiahnuté v súdnom spise. Napriek týmto jasným dôkazom súd dospel k nesprávnemu záveru, že ochrana práv žalobcu nie je potrebná a jeho negatívnu žalobu arbitrálne zamietol. V tejto súvislosti predložili odvolaciemu súdu aj novoty - fotografie prístupovej cesty vyhotovené po vynesení rozsudku, z ktorých jednoznačne vyplýva, že žalovaný neustále porušuje parkovaním vozidiel jeho návštev právo žalobcu na vstup a prechod cez pozemok v šírke 3 metre.

2.3. Rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Napriek tomu, že súd mal rozsiahlou, v spise zaznamenanou, kazuistikou incidentov, fotkami, vyjadreniami účastníkov za preukázané, že žalovaný často a úmyselne neumožňuje žalobcom vstup, prechod a prejazd cez sporný pozemok v šírke 3 metrov, tak negatívnu žalobu žalobcov zamietol, pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia súd argumentuje takými právnymi dôvodmi, ako keby sa jednalo zo strany žalobcov o určovací žalobu o určenie existencie práva prejazdu vyplývajúce z vecného bremena. Ak podľa názoru súdu obsahom platne dohodnutého vecného bremena na strane žalobcov nie je právo prejazdu cez pozemok žalovaného, potom mal v odôvodnení rozsudku jasne vysvetliť, prečo rozsudkom nezaviazal žalovaného na povinnosť rešpektovať právo vstupu a prechodu v šírke 3 metrov, najmä potom čo mu bolo jasne dôkazmi preukázané že aj právo vstupu a prechodu v tomto rozsahu je zo strany žalovaného opakovane nerešpektované, čo okrem iného potvrdil aj žalovaný vo svojich vyjadreniach na pojednávaniach. Logickým a právne odôvodniteľným dôvodom na zamietnutie negatívnej žaloby držiteľa práva by malo byť to, že sa v konaní buď preukáže, že uvedeným právo nedisponuje, alebo že ten, voči ktorému právo smeruje toto právo neporušuje. V tomto konaní, súd síce skonštatoval, že právo prejazdu cez pozemok žalobcovia nemajú, ale súčasne bolo v konaní nad akúkoľvek pochybnosť preukázané, že majú právo vstupu a prechodu v šírke 3 metrov a tiež bolo preukázané, že aj výkon tohto práva im je zo strany žalovaného znemožnený častým a dlhodobým parkovaním motorových vozidiel a slovnými útokmi.

2.4. Záverom uviedli, že súd nielenže neochránil práva vstupu a prechodu žalobcov cez pozemok, ale zmätočne a bez logického odôvodnenia neposkytol ani právnu ochranu ním legálne vykonanej stavebnej úprave pozemku - položeným zatravnovacím tvárniciam. O existujúcej stavebnej úprave súd konštatuje, že bola vyhotovená riadne, a že z výzvy na odstránenie stavby a výzvy na zdržanie sa protiprávneho konania, zo dňa 19.02.2021 (č.l. 10) súd zistil, že žalovaní vyzvali žalobcov na odstránenie tejto drobnej stavby. Súd však nerozhodoval o požiadavke žalobcov na ochranu existujúcej stavebnej úpravy v kontexte písomne dokázaného záujmu žalovaného o jej odstránenie, ale tak, akoby žalobcovia žiadali novú stavebnú úpravu („súd vyhodnotil požiadavku žalobcov na ďalšiu stavebnú úpravu ako neopodstatnenú“), čo však nikdy žalobca v konaní nežiadal. Negatívna žaloba má za cieľ ochranu existujúcich práv pred rušiteľom. Súd však rozhodoval, ako keby išlo o určovací žalobu. Tým poprel samotnú podstatu negatívnej žaloby a vydal rozhodnutie, ktoré nezohľadňuje dôležité a v konaní preukázané skutkové okolnosti.

3. K odvolaniu žalobcov sa vyjadrili žalovaní 1./2./, ktorí žiadali aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil a zároveň, aby zaviazal žalobcov k náhrade trov celého konania.

3.1. K námietkam žalobcov, že postupom súdu prvej inštancie, ktorý nepripustil nimi navrhovanú zmenu žaloby, došlo podľa ich názoru k porušeniu ich práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 Ústavy SR a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd žalovaní uviedli, že podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej

vôľou a požiadavkami. Mali za to, že pre k rozhodnutie súdu o pripustení zmeny žaloby je určujúce to, že zmena žaloby nesmie byť v rozpore so zásadou hospodárnosti súdneho konania. To, či dôsledky určitého procesného postupu alebo úkonu sú v súlade s touto zásadou posudzuje iba súd. Ustanovenia § 139 C.s.p. dáva žalobcovi možnosť zmeniť žalobu len so súhlasom súdu; súd zmenu žaloby nepripustí (tiež) vtedy ak by výsledky doterajšieho konania nemohli byť podkladom pre konanie o zmenenej žalobe (§ 143 C.s.p.). Žalovaní zastali názor, že odvolací súd nemôže prehodnocovať správnosť tejto úvahy súdu prvej inštancie a preto sú tieto námietky žalobcov týkajúce sa odňatia možnosti konať resp. porušenia práva na spravodlivý proces nedôvodné. Žalovaní v tejto súvislosti poukázali na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/161/2011 (publikované ako judikát v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 3/2012 pod R 52/2012), 6Cdo/186/2011, 5Cdo/56/2012, 4Cdo/67/2016 keď zmena právnej úpravy s účinnosťou od 1. júla 2016 (C.s.p.) na predmetnom závere nič nezmenila.

3.2. K argumentom žalobcov, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a k fotografiám predloženými žalobcami spolu s odvolaním, poukázali žalovaní na ustanovenia § 149, § 151, § 152, § 153, § 154, § 366 C.s.p., a mali zato, že žalobcami predložené fotografie sú ako dôkaz neprípustné a v rozpore s koncentračnou zásadou súdneho konania (§153, §154 a §366 C.s.p.). Rovnako podstatnou skutočnosťou v súvislosti so žalobcami predloženými fotografiami je fakt, že dané fotografie zavádzajú, nakoľko predmetné motorové vozidlá nepatrili tak žalovaným a ani ich návšteve, alebo osobám vykonávajúcim pre žalovaných akékoľvek činnosti/služby. Predmetné motorové vozidla patria tretím (cudzím) osobám bez akéhokoľvek spojenia so žalovanými a podľa názoru žalovaných predstavujú stav, ktorý zapríčinili práve žalobcovia svojvoľným výkladom obsahu vecného bremena spočívajúce v nedôvodnom názore žalobcov, že cez predmetný pozemok žalovaných majú žalobcovia právo prejazdu. Žalovaní sa opätovne dôrazne ohradili voči ničím nepodloženým tvrdeniam žalobcov, že by im kedykoľvek bránili v prechode cez zaťažený pozemok (parcela č. XXXX/X).

3.3. Žalovaní ďalej uviedli, že sa nestotožňujú s extenzívnou argumentáciou žalobcov obsiahnutou v žalobe ako aj vo vyjadreniach žalobcov, že by žalobcom kedykoľvek patrilo právo prejazdu cez zaťažený pozemok (parcela č. XXXX/X). Žalovaní považujú predmetnú argumentáciu žalobcov za tendenčnú a zavádzajúcu. Žalovaní mali za to, že na základe vyššie uvedených skutočností a dôkazov vykonaných v rámci prvoinštančného konania, je preukázané a nesporné, že žalobcovia nikdy nemali zriadené vecné bremeno spočívajúce v práve žalobcov na prejazd (motorovými vozidlami) cez zaťažený pozemok vo vlastníctve žalovaných. Z vykonaných dôkazov je jednoznačné, že žalobcovia majú cez zaťažený pozemok (parcela č. XXXX/X) len právo spočívajúce prechodu a vstupu (nie prejazdu) - čo však žalobcovia aj po zamietnutí ich žaloby úmyselne opomínajú a naďalej jazdia motorovými vozidlami cez zaťažený pozemok (parcela č. XXXX/X) .

3.4. Žalovaní opätovne poukázali nato, že žalobcovia majú k svojim nehnuteľnostiam (pozemok par.č. XXXX/X, XXXX, XXXX a XXXX - k.ú. N.) zabezpečený prístup po cestnej komunikácii vybudovanej na pozemku par.č. XXXX a par. č. XXXX, ulica F. O., čo žalovaní v súdnom konaní preukázali a to dôkazmi - fotokópia katastrálnej mapy s presným popisom a fotografie (9ks) komunikácie umožňujúcej žalobcom ďalší vstup (prejazd) na nehnuteľnosti žalobcov. Uvedené nebolo medzi sporovými stranami sporné. Žalobcovia v rámci prvoinštančného konania potvrdili, že druhá brána žalobcov sa využíva pre ich peší prístup, a teda samotní žalobcovia potvrdili, že pozemok par. č. XXXX (napojený na pozemok par.č. XXXX, na ktorom je verejná komunikácia) využíva na peší prístup, inak by predmetnú bránu nemali vôbec vybudovanú. Na základe uvedených skutočností je preukázané, že žalobcovia majú prístup a taktiež prístup k svojim nehnuteľnostiam zabezpečený a to po cestnej komunikácii na Tavárikovej ulici, pričom z ničoho nevyplýva, že by boli v užívaní tohto prístupu a prjazdu rušení podielovými spoluvlastníkmi tejto prístupovej cesty. Pre úplnosť žalovaní uviedli, že v roku 2024 nadobudli spoluvlastnícky podiel na pozemku par. č. XXXX, t.j. na pozemku pod cestnou komunikáciou na F. Z. (z ktorej žalobcovia majú vybudovanú bránu tak pre peších, ako aj pre motorové vozidlá), ďalšie 4 osoby, a teda je v možnostiach žalobcov taktiež na pozemku par. č. XXXX si kúpiť spoluvlastnícky podiel a využívať danú komunikáciu na prístup k svojim nehnuteľnostiam.

4. Žalobcovia v replike zo trvali na odvolacích dôvodoch a odvolacom petite. K otázke nepripustenia zmeny žaloby nesúhlasili s názorom žalovaných. Súd odmietol zmenu žaloby bez vykonania akéhokoľvek dokazovania a napriek tomu, že dôkazy o neexistencii iného prístupu (katastrálna mapa a list vlastníctva) boli súčasťou spisu. Tvrdenie, že by v prípade zmenenej žaloby muselo byť vykonané nové dokazovanie, je zavádzajúce, pretože dôkazy na preukázanie neexistencie alternatívneho prístupu už boli predložené. Podľa § 151o ods. 3 Občianskeho zákonníka, ak nie je prístup k stavbe zabezpečený inak, môže súd na návrh vlastníka stavby zriadiť vecné bremeno cesty. Tým, že súd nepripustil zmenu žaloby, znemožnil žalobcom účinnú ochranu ich práv.

4.1. Pokým žalovaní tvrdia, že nikdy nemali právo na prejazd cez sporný pozemok je tento argument v rozpore s viacerými dôkazmi. Zmluva o vecnom bremene uzavretá so Slovenským pozemkovým fondom síce explicitne neobsahuje slovo „prejazd“, avšak geometrický plán, ktorý je jej neoddeliteľnou súčasťou, právo prejazdu jasne uvádza. SPF ako pôvodný vlastník pozemku dal v roku 2010 písomný súhlas na prejazd a v roku 2013 písomný súhlas na úpravu pozemku zatrávňovacími tvárniciami s cieľom umožniť prejazd. Právna interpretácia vykonaná súdom prvej inštancie je nesprávna, pretože nezohľadnila skutočný úmysel strán zmluvy. Žalovaní vo svojom vyjadrení popierajú, že by im bránili v prechode cez sporný pozemok. Toto tvrdenie je však nepravdivé a je vyvrátené fotodokumentáciou, ktorá zachytáva opakované parkovanie vozidiel na pozemku tak, že znemožňuje prejazd aj prechod a svedeckými výpoveďami, ktoré potvrdzujú, že žalobcovia musia žiadať o odstránenie vozidiel. Fotodokumentácia v spise obsahuje iba vozidlá užívané návštevami a osobami vykonávajúcimi práce u žalovaného.

4.2. K tvrdeniam o alternatívnom prístupe k nehnuteľnosti cez inú cestu (pozemky parc. č. XXXX a XXXX) uviedli, že toto tvrdenie žalovaných je zavádzajúce a nepravdivé. Parcela č. XXXX sa nenachádza v susedstve nehnuteľností žalobcov, ako vyplýva z katastrálnej mapy. Parcela č. XXXX je v súkromnom vlastníctve a žalobcovia na nej nemajú podiel, takže nemajú právny nárok na jej využívanie ako prístupovej cesty. Žalovaní tvrdia, že si žalobcovia môžu kúpiť podiel na tejto parcele, avšak takáto možnosť nie je z právneho hľadiska relevantná, pretože právo prechodu a prejazdu by malo byť posúdené na základe existujúcich právnych vzťahov, nie hypotetických budúcich možností.

5. Žalovaní nevyužili svoje právo a dupliku nepodali.

6. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací preskúmal a prejednal vec v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 C.s.p. v napadnutom celom rozsahu bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov 1./2./ nie je dôvodné.

7. Podľa § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka vlastník má právo na ochranu proti tomu, kto do jeho vlastníckeho práva neoprávnene zasahuje; najmä sa môže domáhať vydania veci od toho, kto mu ju neprávom zadržuje.

7.1. Podľa § 151n ods. 1 Občianskeho zákonníka vecné bremená obmedzujú vlastníka nehnuteľnej veci v prospech niekoho iného tak, že je povinný niečo trpieť, niečoho sa zdržať alebo niečo konať. Práva zodpovedajúce vecným bremenám sú spojené buď s vlastníctvom určitej nehnuteľnosti, alebo patria určitej osobe.

7.2. Podľa § 151o ods. 1 Občianskeho zákonníka vecné bremená vznikajú písomnou zmluvou, na základe závetu v spojení s výsledkami konania o dedičstve, schválenou dohodou dedičov, rozhodnutím príslušného orgánu alebo zo zákona. Práva zodpovedajúce vecnému bremenu možno nadobudnúť tiež výkonom práva (vydržaním); ustanovenia § 134 tu platia obdobne. Na nadobudnutie práva zodpovedajúceho vecným bremenám je potrebný vklad do katastra nehnuteľností.

7.3. Civilný sporový poriadok v ustanovení § 387 ods. 2 dáva odvolaciemu súdu možnosť, v prípade, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia obmedziť sa len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia prípadne, doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Po oboznámení sa s obsahom spisu má odvolací súd zato, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci v zmysle § 215 ods. 1 C.s.p. V preskúmvanej veci rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdneho rozhodnutia v zmysle § 220 C.s.p., pretože súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania a stanoviská strán sporu k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania riadne zhodnotil, keď dôsledne rozviedol ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých jednotlivých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a ktoré dôkazy vo veci nevykonal a z akého dôvodu. Súd prvej inštancie citoval ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Súd prvej inštancie s ohľadom na vykonané dokazovanie odôvodnil prečo nepovažoval nárok žalobcov 1./2./ za dôvodný, keď podrobne a detailne uviedol (pozri odsek 24. až 27. odôvodnenia napadnutého rozsudku) ako dospel k záveru, že právo vstupu a prechodu cez predmetný pozemok vznikol žalobcom

na základe Zmluvy o zriadení vecného bremena a v konaní bol nepochybné a súd o ňom nemôže rozhodnúť duplicitne a ani ho iným spôsobom „potvrdiť“, pretože by tým vydal zmätočné rozhodnutie. Ako aj k záveru, že žalobcovia nepreukázali právo prejazdu plynúce z vecného bremena (hoci to tvrdia v žalobe) keď právo prechodu nie je možné vykladať tak extenzívne, že by sa z neho vyvodzovalo aj právo prejazdu. Rovnako primerane vysvetlil (pozri odsek 28. odôvodnenia napadnutého rozsudku) svoje závery o neopodstatnenosti žaloby žalobcov o uloženie povinnosti žalovaným strpieť primeranú stavebnú úpravu pozemku, ktorá zabezpečí pre žalobcov bezpečný prechod k pozemku C KM č. XXXX/X, k.ú. N., nakoľko na tomto pozemku už je zrealizovaná stavebná úprava a súčasne vzhľadom na existenciu tejto stavebnej úpravy sa žalobcovia duplicitne domáhali tých práv, ktorými už disponujú. Odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku dalo odpoveď na skutkovo a právne relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany a z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Súd prvej inštancie teda svoje rozhodnutie patričným spôsobom odôvodnil (§ 220 ods. 2,3 C.s.p.) na ktoré odôvodnenie poukazuje aj odvolací súd a s ktorým sa s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p. v celom rozsahu stotožňuje a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a k podstatným dôvodom odvolania žalobcov považuje potrebné uviesť nasledovné fakty.

9. Žalobcovia v odvolaní namietali, že nepripustením zmeny žaloby im súd prvej inštancie, ktorá skutočnosť mala za následok nevykonanie nimi navrhnutých dôkazov im súd znemožnil uskutočňovať ich procesné práva a predkladať dôkazy v takej miere, že došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 Ústavy SR a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (pozri odsek 2.1.).

9.1. Odvolací súd považuje uvedené námietky žalobcov za nedôvodné. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

9.2. Rozhodnutiu súdu o tom, či pripustí zmenu žaloby, treba uviesť, že zmena žaloby nesmie byť v rozpore so zásadou hospodárnosti konania. To, či dôsledky určitého procesného postupu alebo úkonu sú v súlade s touto zásadou posudzuje iba súd. Ustanovenia § 139 C.s.p. (predtým § 95 O.s.p.), dáva žalobcovi možnosť zmeniť žalobu len so súhlasom súdu; súd zmenu žaloby nepripustí (tiež) vtedy ak by výsledky doterajšieho konania nemohli byť podkladom pre konanie o zmenenej žalobe (§ 143 C.s.p., predtým § 95 ods. 2 O.s.p.). V prípade nepripustenia zmeny žaloby pokračuje súd v konaní o pôvodnej žalobe, pričom žalobca môže uplatniť svoj nárok v novom konaní. Úvaha, či výsledky konania, ku ktorým sa dospelo pred žalobcom požadovanou zmenou žaloby, (ne)môžu byť podkladom pre konanie o zmenenej žalobe súvisí s predbežným hodnotením dôkazov a výsledkom vnútorného presvedčenia sudcu a jeho myšlienkového postupu; preto táto úvaha patrí len súdu rozhodujúcemu o návrhu na pripustenie zmeny žaloby. Pokiaľ je ním súd prvej inštancie, žalobca nie je oprávnený napadnúť odvolaním správnosť tejto jeho úvahy, lebo odvolanie proti uzneseniu, ktorým sa pripustila alebo nepripustila zmena žaloby, nie je prípustné (§ 357 C.s.p., predtým § 202 ods. 3 písm. f/ O.s.p.). Odvolací súd nemôže prehodnocovať správnosť tejto úvahy súdu prvej inštancie a preto sú tieto námietky žalobcov týkajúce sa porušenia práva na spravodlivý proces nedôvodné. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na ustálenú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu a to uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/161/2011 (publikované ako judikát v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 3/2012 pod R 52/2012). Obsahovo identické právne závery zaujal najvyšší súd aj v ďalších rozhodnutiach (sp. zn. 3Cdo/94/2007, 3Cdo/304/2013, 8Cdo/303/2019, 7Cdo/93/2020, 4Cdo/91/2022, 4Cdo/271/2021, 1Cdo/127/2023) a zmena právnej úpravy s účinnosťou od 1. júla 2016 na predmetnom závere nič nezmenila.

9.3. K námietkam žalobcov ktoré sa týkajú nevykonania nimi navrhnutých dôkazov odvolací súd poukazuje nato, že celkovo súd rozhoduje na základe skutkového stavu veci zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi stranami sporné, ak o nich alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti. To znamená, že súd nie je viazaný návrhmi strán

na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu a nie strán sporu. Predovšetkým nevykoná dôkazy, ktoré sú pre vec nerozhodujúce a nemôžu smerovať k zisteniu skutkového stavu veci ako je tomu aj v tomto prípade. Skutočnosť prečo súd prvej inštancie navrhované dôkazy (výsluch svedka B. D. L., G. L., obhliadku), nevykonal a z akého dôvodu je uvedené v jednak v odôvodnení napadnutého rozsudku (pozri odsek 5. odôvodnenia napadnutého rozsudku) a túto skutočnosť súd prvej inštancie odôvodnil priamo na pojednávaní dňa 19.11.2024 čo vyplýva zo zápisnice z tohto pojednávania ako aj zo zvukového záznamu z tohto pojednávania ktorý je uložený v registri - ESS, keď vykonanie týchto dôkazov považoval súd prvej inštancie za nadbytočné nakoľko mal z vykonaného dokazovania za dostatočne preukázanú nedôvodnosť žaloby. S uvedeným záverom sa stotožňuje aj odvolací súd a preto nevykonanie navrhovaných dôkazov nepredstavuje porušenie práva na spravodlivý súdny proces. Naviac, z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, ako aj v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/85/2010, 2Cdo/29/2011, 3Cdo/268/2012, 3Cdo/108/2016, 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011, 7Cdo/38/2012, v dôsledku čoho tieto odvolacie námietky nie sú spôsobilé privodiť pre žalobcov priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

10. V predmetnom konaní sa žalobcovia podanou žalobou (zmena žaloby nebol súdom prvej inštancie pripustená) domáhali aby súd uložil žalovaným povinnosť : I. umožniť žalobcom výkon práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, a to práva prechodu a prejazdu cez pozemok registra C KN parc. č. XXXX/X, druh pozemku zastavané plochy a nádvoria vo výmere 113 m², nachádzajúci sa v k. ú. N. (ďalej v texte aj „Pozemok“); II. zdržať sa konania, ktorým by žalobcom akokoľvek bránili v prechode a prejazde cez Pozemok; III. strpieť primeranú stavenú úpravu pozemku, ktorá zabezpečí pre žalobcov bezpečný prechod a prejazd k Pozemku. Z opisu rozhodujúcich skutočností v žalobe ako aj v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, ktoré bolo súčasťou žaloby jednoznačne vyplýva, že žalobcovia podali žalobu z dôvodov, že žalovaní, ako noví vlastníci pozemku nerešpektujú ich práva plynúce z vecného bremena zriadeného v ich prospech a to právo prejazdu cez pozemok žalovaných, ktoré konanie je protiprávne a žalovaní sú povinný toto právo prejazdu strpieť. A tiež z dôvodu, že žalovaní ich žiadajú o bezodkladné odstránenie príjazdovej cesty.

10.1. Ak súd prvej inštancie po vyhodnotení dokazovania vychádzajúc aj z právnych záverov odvolacieho súdu v rozhodnutí sp. zn. 8Co/72/2021-183 zo dňa 29.6.2021 dospel k záveru, že žalobcovia nepreukázali vznik vecného bremena a to práva prejazdu cez Pozemok, keď právo prechodu nie je možné vykladať tak extenzívne, že by sa z neho vyvodzovalo aj právo prejazdu nie je jeho záverom ako už bolo uvedené čo vytknúť. Uvedená skutočnosť bola vzhľadom na obsah samotnej žaloby a ochrany ktorej sa žalobcovia domáhali (I. umožniť žalobcom výkon práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, a to práva prechodu a prejazdu cez Pozemok; II. zdržať sa konania, ktorým by žalobcom akokoľvek bránili v prechode a prejazde cez Pozemok) dôvodom zamietnutia žaloby. Keďže právo prechodu cez Pozemok nebolo sporné s poukazom na samotný obsah žaloby, nebol dôvod aby sa súd prvej inštancie osobitne zaoberal tým, prečo nezaviazal žalovaného na povinnosť rešpektovať právo vstupu a prechodu v šírke 3 metrov, keď takejto ochrany sa žalobcovia začali domáhať až po rozhodnutí odvolacieho súdu sp. zn. 8Co/72/2021-183, keď v Replike (č.l. 230 spisu) zmenili opis rozhodujúcich skutočností, ktoré mali za následok, že požiadali aj o pripustenie zmeny žaloby, ktorú zmenu ale súd prvej inštancie nepripustil a preto takáto ochrana práv žalobcov nebola predmetom konania. Z tohto dôvodu sú potom v tom smere právne irelevantné námietky žalobcov (pozri odsek 2.2.,2.3), že súd prvej inštancie im neposkytol ochranu a nezaviazal žalovaných ktorí tieto práva objektívne trvalo a opakovane porušujú na ich rešpektovanie. Naviac odvolací súd len dodáva, že z predložených fotografií, ktoré boli predložené žalobcami v rámci prvoinštančného konania resp. v rámci odvolacieho konania priamo nevyplýva, že motorové vozidlá, ktoré sú na nich zobrazené patria žalovaným a alebo osobám vykonávajúcim pre žalovaných akékoľvek činnosti/služby.

11. Právne nedôvodné sú aj námietky žalobcov (pozri odsek 2.4.), že súd prvej inštancie im bez logického odôvodnenia neposkytol právnu ochranu nimi legálne vykonanej stavebnej úprave pozemku - položeným zatrávňovacím tvárniciam, keď nerozhodoval o ich požiadavke na ochranu existujúcej stavebnej úpravy v kontexte písomne dokázaného záujmu žalovaného o jej odstránenie, ale tak, akoby žalobcovia žiadali novú stavebnú úpravu čo však nikdy žalobca v konaní nežiadal.

11.1. Čo sa týka žalobného petitu, ktorým sa žalobcovia domáhali uloženia povinnosti žalovaným strieť primeranú stavebnú úpravu pozemku, ktorá zabezpečí pre žalobcov bezpečný prechod a prejazd k Pozemku odvolací súd poukazuje nato, že dôvodmi na zamietnutia žaloby v tejto časti bolo, že na Pozemku už je zrealizovaná stavebná úprava a súčasne vzhľadom na existenciu tejto stavebnej úpravy sa žalobcovia duplicitne domáhali tých práv, ktorými už disponujú (pozri odsek 28. odôvodnenia napadnutého rozsudku). Žalobcovia v tejto časti nemohli byť úspešnými a takáto povinnosť nemohla byť žalovaným uložená, len na tom základe, že žalovaný písomne požiadali o žalobcov o ich odstránenie. Ako bolo v konaní preukázané, stavebná úprava (prístupová komunikácia pozostávajúca z dvoch jazdných pásov spevnených zatrávňovacími betónovými tvárniciami 600/400 x 80 mm, uloženým na 100 mm hrubom zhutnenom štrkovom lôžku, ktoré sú z bokov vymedzené betónovými parkovými obrubníkmi 1000/200 x 50 mm, osadenými v lôžku zo suchého betónu, s dĺžkou jazdných pásov 16,660 m a 19,170 m) už bola zrealizovaná, a bola zrealizovaná riadne, t.j. so súhlasom vtedajšieho vlastníka, po splnení si ohlasovacej povinnosti a v súlade s technickou dokumentáciou. V danom prípade žalovaní, nie sú oprávnení túto drobnú stavbu odstrániť svojpomocne, ale k jej odstráneniu môže dôjsť len na základe rozhodnutia príslušného stavebného úradu resp. súdu. Za daného stavu, keďže nebolo v konaní preukázané žiadne konanie žalovaných smerujúce k faktickému odstráneniu drobnej stavby (za takéto nemožno považovať písomnú výzvu na jej odstránenie) je ochrana práv žalobcov ako oprávnených z vecného bremena dostatočná a nie je relevantný dôvod, žalovaným osobitne ukladať povinnosť na ochranu existujúcej stavebnej úpravy pozemku. Žalobcovia ako oprávnení z vecného bremena by mali právo na ochranu, len v prípade takej reálnej činnosti žalovaných smerujúcich k odstráneniu existujúcej stavebnej úpravy pozemku ktorá by mala za následok neudržateľné obmedzenie výkonu bremena v práve vstupu a prechodu cez Pozemok.

12. Ďalšími námietkami žalobcov uvedenými v odvolaní sa odvolací súd opätovne nezoberal keď v odvolaní len zotrvali na všetkých argumentoch ako v konaní pred súdom prvej inštancie. Tieto ale nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci, sú v rovine úvah bez podloženia relevantných dôkazov a nie sú spôsobilé spochybniť správnosť záverov rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov výslovne v ňom uvedených. Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach konštantne pripomína a odvolací súd sa s týmto v plnej miere stotožňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo strán konania na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05). Ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu, alebo by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie. V konaní nevyplynuli najavo ani také vady konania, ktoré by mali za následok vecnú nesprávnosť rozhodnutia. Samotná skutočnosť, že žalobcovia sa nestotožňujú s právnymi závermi súdu prvej inštancie, nemôže viesť k záveru o ich zjavnej neodôvodnenosti a neznamená ani oprávnenie odvolacieho súdu nahradiť správne právne názory súdu prvej inštancie jeho vlastnými, len preto, že nezodpovedajú predstavám žalobcov o tom, ako má súd vo veci rozhodnúť, keď súd prvej inštancie sa neodchýlil príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku, Občianskeho zákonníka a ani nepoprel ich účel a význam, keď dospel k záveru že žaloba žalobcov nie je dôvodná z dôvodov uvedených vyššie.

12.1. Z rovnakých dôvodov sa odvolací súd nezaoberal ani námietkami žalobcov uvedenými v replike (pozri odsek 4. až 4.2.) keďže sa v prevažnej miere jedná o totožné námietky ako v odvolaní a v prípade nových námietok na tieto odvolací súd nemá prečo prihliadať a to s poukazom na ustanovenie § 373 ods. 4 C.s.p. podľa ktorého prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvej inštancie, možno uplatniť za splnenia podmienok podľa § 366 najneskôr v lehote na vyjadrenie k odvolaniu.

13. Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1, 2 C.s.p.) vrátane výroku o náhrade trov konania o ktorom súd prvej inštancie správne rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. vzhľadom na celkový úspech žalovaných v konaní.

14. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.. Nakoľko odvolací súd odvolaniu žalobcov 1./, 2./ nevyhovel a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil, mali žalovaní 1./,2./ v odvolacom konaní plný úspech a vznikol im voči žalobcom 1./,2./ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

15. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 10 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťelom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolaťelom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolaťel v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou

a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).